

MoAR

MoAR är den första gruppställningen av konstnärlig forskning, representerande cirka 10 % av alla konstnärliga forskare som offentligt har försvarat en licentiat/doktorsavhandling i Sverige, tillika täckande alla discipliner från filmanimation över modedesign till koreografi. MoAR är också en iscensättning av det konkret förkroppsligade inom akademisk konstnärlig forskning – konsten, designen, litteraturen, musiken, arkitekturen, koreografin, konsthantverket, cirkusen – i så många manifesterade arter och former som möjligt.

Utställningsperiod 26/9-7/10

Medverkande/Konstnärliga forskare:

Jeoung-Ah Kim, Andreas Nobel, Maja Gunn, Birgitta Nordström, Mårten Medbo, Linda Worbin, Nils Claesson, Mara Lee, Åsa Unander-Scharin, Kim Hedås, John-Paul Zaccarini, Janna Holmstedt, tina carlsson, Andreas Gedin, Sandra Kopljär

Museichef, Museum of Artistic Research: Bogdan Szyber

Utställningscurator: Erik Berg

Redaktör & museiguide 27/9: Marianna Feher

Essäist: Fil dr Anna Laine

Inför denna iscensättning hämtades gamla utställningsskåp från magasin och ställdes på rad i Historiska museets barocksal. De handblåsta glasskivorna putsades rena från damm och fylldes med forskningsobjekt. Längs väggarna placerades podier för andra projekt som

mindre väl lämpade sig att stängas in i en monter och vid salens ingång fanns en läshörna med alla avhandlingarna tillgängliga. Målet var att skapa en utställning utanför akademien; ett experiment vars mål var att hjälpa till med att synliggöra essenser i den konstnärliga forskningen, dess egen relation till språk, till text, till historia, till metod och material.

Erik Berg valde 15 olika projekt utifrån Vetenskapsrådets lista över publicerade konstnärliga forskningsarbeten, från forskningsämnen som musik, scenkonst, litteratur, design, fri konst, arkitektur, konsthantverk, film och fotografi. I utställningskatalogen till MoAR skriver Anna Laine, forskare i antropologi och konst, om kunskapsbildning och undrar bland annat vad som kan hända med forskningens artefakter när de lämnar den arena de skapats inom, den konstnärliga forskningen inom akademien – och placerar sig själv på ett museum – ”musealiserar” sig och genom det frikopplas från den trygga zon som de egna institutionerna innebär. Museet som scen skapar en ny kontext, en annan publik och möjliggör ett vidgat kritiskt samtal.

Mitt bidrag till denna iscensättning bestod av svepefiltar i olika storlekar och jag fyllde min monter med travar av filtar och lakan och avslutade med tre skyltar som talade om storleken på filtarna i förhållande till vilken ålder på det dödfödda barnet eller det förlorade foster som de är ämnade för. Så stängde jag glasdörren till montern och utanför placerades en beskrivande text som talade om forskningens olika steg av undersökande, genom vävningen vidare till sjukhusen.

Ett lanneskåp! Under alla dessa utforskande år av textilens rituella roll, med en textur möjlig att känna med handen, fanns nu för första gången distans. Vid tidigare utställningar på museer, senast på Smålands museum 2017, har det alltid funnits en uppmaning till att känna på filtarna. Det är genom att vara ett taktilt språk de har sin relevans i ett utställningssammanhang. Framför mina ögon objektifieras en forskning som hittills burits av en relationell aspekt – ett möte mellan tyg och människa, handgripligt och bokstavligt. På Historiska museet blev filtarna till stelnad form och jag reste från utställningen och intalade mig själv att det bara rörde sig om några veckor. Snart skulle jag kunna ta dem till Östra sjukhuset, till den förlossningsavdelning dit de är destinerade.

Det väsentliga med denna iscensättning, som jag ser det, var inte den museala kontexten. Det var helt enkelt en för kort utställningsperiod för att på allvar iscensätta en tanke kring ett museum för konstnärlig forskning. Det handlar också om vem som ställer frågan. Historiska museet upplåter en lokal men är inte avsändare. Det som iscensättningen kunde uppnå var det som Bogdan Szyber driver som tes: att den konstnärliga forskningen är en medveten och väl genomförd fabrikation. Precis det skedde i den här gestaltningen. Och vi hjälpte alla till. Ett skuggspel med alla ingredienser för vad som behövs, en byggnad, en museidirektör, en curator, artefakter, utställningstexter, dokumentation och så en publik.

Det som inte var en fabrikation och det som var min främsta drivkraft till att medverka handlade om samtalet; att vi med vår konst var fysiskt närvarande på Bogdan Szybers 80% seminarium. Jag såg det här arbetet som ett försök till korsreferens genom konstens många uttryck och som en lek med vad som är och inte är.

